

REISVERSLAG. 2014 5 REIZEN ZONDER WATER EN BROOD

De gesloten grenzen van stad en land door het Ebola virus in Guinee (en volgens gefluister ook in Nouakchott) maken het leven niet eenvoudiger. Zeker niet voor de doden en zieken daar, maar ook niet voor de mensen hier in Mauritanië. Alles ligt stil, er komt geen mens, geen middelen en geen materiaal ons land binnen. Op de luchthaven van Dakar is een man geland die de problemen van een van onze waterprojecten in een dorp in Mauritanië hoopt te gaan oplossen. (kosten 17.000 euro). Hij heeft een koffer met gereedschap bij zich, een fles water en goede moed. Hoe komt hij in Mauritanië nu de grenzen gesloten zijn?

Wij zoeken een plek langs de rivier en praten met de gendarmerie, de politie en de douane. We komen met thee en suiker... veel thee en vooral veel suiker... In de nacht varen we over de rivier naar het buitenland. We laden man, water, koffer en goede moed in onze boomstam en varen onder het door de vingers zien van de gendarmerie, de politie en de douane, in het donker naar de overkant. Een stille tocht met alleen het geluid van de peddel en de gespannen ademhaling van ons vieren in het wankele bootje. Ik voel me een vluchteling op weg naar huis.

Er zit nog een verstekeling in ons bootje. Een meisje van 14 jaar, zonder papieren, zonder ouders met een ziek been en grote ogen van angst. Haar taak was voor de kudde schapen zorgen in een grensdorp. Tijdens een van haar tochten struikelde ze en er stak een fikse splinter in haar been. Enkele dagen later kreeg ze koorts en kon de pijn nauwelijks verdragen. Ze strompelde naar huis, bang voor de reactie van haar ouders dat zij de kudde niet naar een waterrijke plek had gebracht, maar mee had teruggenomen naar huis en dat zij door de hitte en tekort aan water een aantal dieren had verloren. Haar vader bracht haar naar de medicijnman, toen ze zieker werd naar een andere medicijnman... Toen dat niet hielp ging hij het dorp rond en zamelde geld in voor de medicijnen van een dokter. Hij bracht haar met paard en wagen naar de dichtstbijzijnde gezondheidspost. De dokter gaf ons een telefoontje (dank aan de mobiele telefoon). Het meisje moest naar een ziekenhuis in de hoofdstad, maar de grens is gesloten. Wij smokkelen haar nu de grens over om haar been te laten amputeren en zo haar jonge leven te redden.

De volgende morgen is het dorp in rep en roer. De Muezzin van de Moskee vertelt dat Demba (mijn man) ernstig ziek is. De mensen fluisteren elkaar toe dat ik hem niet kan genezen. Men sluipt rond mijn 'kamer' om hem met eigen ogen te kunnen zien.

Ik maak mij zorgen en overleg met onze vriend en dokter (nogmaals dank aan de uitvinder van het mobieltje). Rust en wachten tot het overgaat is ons beider advies en de diagnose... Na drie dagen is Demba weer op de been en worden we in de nacht geroepen bij een jonge vrouw die ziek is. Haar vader zit buiten op een versleten matje met een gezwollen open been bedekt met een mengsel van koeienpoep en stro, afgedekt met de as van verbrande kamelendrollen. De jonge vrouw zit duidelijk in haar beste groene jurkje, net gestreken voor mijn komst, verkrampd op een gebroken stoel. De moeder loopt handen wringend tussen haar man en dochter. De familie, burens en vrienden lopen af en aan met poedertjes, zalfjes, kruiden en goede raad.

Er is zorg, er is aandacht.... de jonge vrouw in haar groene jurkje lijkt alles over zich heen te laten gaan.

Ik moet volgens de regels eerst bij de vader kijken naar zijn been. Het is al weken zo vertelt hij mij. Niemand, alleen de traditionele medicijnman weet raad, enne... misschien u, de (de medicijn)vrouw van Demba.

Ik adviseer het been voorzichtig met zeep schoon te maken. Demba stuurt een van de omstanders naar de wasvrouw om zeep te halen (het is midden in de nacht).

Hij belooft dat ik morgen terugkom met zalf, medicijn en zwachtel. Ik zoek in mijn zak met verbandmiddelen naar een reep nieuwe stof en wikkel zijn been daar luchtig in. Zo is het een beetje beschermd tegen beestjes die geen beste bedoelingen hebben. Nu kan ik me legaal bemoeien met de dochter in het groene jurkje. Ze heeft pijn in de hartstreek en ziet blauwig rond haar mond, transpireert heftig en dat is niet alleen van de warmte.

Ik geef haar iets tegen de pijn en een pilletje onder de tong en vijf minuten later nog een. Gelukkig lijkt het te helpen. In een impuls beloven we haar over een uur naar Nouakchott (500km.) te brengen, al weten we nog niet hoe. Beiden waren we even de gesloten grenzen en onze vermoeidheid vergeten. Inpakken en wegwezen, samen met het groene jurkje en de zegen van God.

Het is 9 uur en we schieten goed op. Ik kijk uit naar een lekker vers broodje met een lik mayonaise als ontbijt, over 60 km. in het volgende dorp. Ik kan het brood al bijna ruiken! Samen met de theezakjes in de emmer, en misschien kokend water langs de straat, het beste ontbijt dat je in deze streek maar bedenken kunt!

Het dorpje oogt bedrijvig, maar de jongens met planken op hun hoofd, waarop de verse broden op kopers liggen te wachten, zijn leeg....

Demba vraagt om uitleg: Geen meel. Geen suiker. De grens gesloten, geen invoer van meel en suiker. De voorraad is al dagen op. De Peul koopt iedere dag in wat hij nodig heeft, een voorraad aanleggen kent hij niet.

Zonder brood en zonder het hete water voor de thee met suiker, stappen we weer in en rijden met de goede moed en de zegen van God verder naar de hoofdstad.

De buitentemperatuurmeter loopt op tot 49 graden. Dat is niet nieuw, maar ook de meter van de motor loopt op tot het rode vlakje. We stoppen en kijken onder de motorkap. De radiator staat te stomen, als we hem opendraaien spuit het kokende water met zand en stof tot ver over de motorkap. Waar halen we water vandaan? Ons enige flesje drinkwater moet zich opofferen. Een druppel op een gloeiende radiator. Mensen stoppen om ons te helpen en beetje bij beetje vullen we de radiator met warm (boven de 50gr.) maar niet kokend water. We rijden voorzichtig naar een reparateur langs de weg. Hij vervangt de dop van de radiator, blaast hem schoon en we rijden weer vrolijk verder. Tot de meter opnieuw problemen signaleert. We herhalen het vragen om water en stoppen bij de volgende garage langs de weg. Volgens deze deskundige is het de thermostaat. Dus we halen die eruit, nieuw water in de radiator, en we rijden weer. Daarna iedere 15 km. stoppen, motor laten afkoelen, water vragen aan andere weggebruikers, bijvullen en met een gangetje van 40km. per uur verder rijden en daarna het hele verhaal herhalen tot de volgende garage. Het is de vin, die kun je draaien met de hand en dat moet. Hij zet hem vast en wij rijden weer. Voor de zekerheid met minder vertrouwen en minder snelheid. Tot vandaag is het niet echt gerepareerd.

Het is heet en de weg is vol met auto's rond de hoofdstad, mondjesmaat wordt er een auto toegelaten. Wat heb ik een trek in een ontbijt van droog brood en water. Na 3 uur wachten in de hitte zijn we aan de beurt om te vertellen waarom we zo nodig de stad in moeten. De esculaap en de oranje medicijnkoffer met het groene kruis aan de ene en de rode halve maan aan de andere kant helpen ons een beetje. Wat klein geld voor thee en suiker doet de poort voor ons opengaan.

We brengen het groene jurkje naar de geïmproviseerde cardiologie afdeling van het ziekenhuis. Een kamertje apart, vol kakkerlakken, muggen en doodgeslagen muggen. Na informatie brengen ze daar de doden, maar uit angst voor Ebola, ook de patiënten. Dit tot duidelijk is dat men geen Ebola heeft. Dat betekent 7 dagen geen echte hulp. Een ECG wijst uit dat mijn pilletjes onder de tong wonderen verrichten. Het is nu twee weken later, het groene jurkje haalt het wel. Zodra de grenzen open gaan, gaat ze naar Dakar, waar ze haar gaan dotteren. De watertoren geeft weer 150 liter water per dag. En wij hebben inmiddels een heerlijk ontbijtje van water en brood genuttigd.

Warme groet uit Afrika,

Woodi Wiljo Oosterom.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

APRIL 2014

IBAN:NL29 RABO 0356 918890